

## Arrest

nr. 173 907 van 1 september 2016  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 april 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS *loco* advocaat B. BRIJS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U bent een sjjiitisch moslim geboren en afkomstig uit Bagdad (Irak). U beschikt over de Iraakse nationaliteit. U woonde met uw vrouw en kinderen in de Benouk wijk. Uw vader was kapper en u hebt het beroep van hem geleerd. In 1998 opende u uw eerste eigen kapperszaak. U had een zaak in Sadr City en in Benouk. In 2006 verbleef u gedurende twee maanden met een visum in Dubai omdat u als kapper met Amerikaanse klanten werd bedreigd. Na uw terugkeer hebt u hierdoor geen verdere problemen meer gekend en u begon te werken als handelaar. In 2012 hebt u een eigen handelsbedrijf opgericht. U verkocht allerlei apparaten en elektronica aan twee diensten van het ministerie van transport. U had met hen een contract en een kantoor in hun gebouw. Op 25 mei 2015 was u onderweg*

in de wagen van een vriend toen de auto plots rond 17 uur werd klem gereden en u werd ontvoerd door zes of zeven personen in uniform. U werd geblinddoekt. U wist meteen dat het om een ontvoering ging. U vermoedde dat uw ontvoerders behoorden tot de militie Asa'ib Ahl al-Haq. Ze namen via uw telefoon contact op met uw familie met de eis om 100.000 dollar losgeld binnen de 24 uur te verzamelen. Uw vriend had na de ontvoering meteen uw familie verwittigd en ging samen met uw broer S. (...) al een uur na de ontvoering klacht indienen bij de lokale politie over de ontvoering. Uw familie wilde onderhandelen over het losgeld en waren niet gehaast om het losgeld te betalen. Uit vrees dat ze u zouden vermoorden, vroeg u aan uw ontvoerders om naar uw schoonbroers te bellen. Uw ontvoerders gingen akkoord met uw voorstel om 80.000 dollar te betalen. Uw schoonbroers waren bereid om het geld snel te regelen. De volgende dag omstreeks 21u30 werd uw vrijlating geregeld. Uw ontvoerders waren gemaskerd en in uniform. In de wijk Baladiyat moest uw schoonbroer het geld overdragen naar de auto waarin u en uw ontvoerders zich bevonden. Na de geldtransactie werd u vrijgelaten. U ging mee met uw schoonbroer H. (...) en woonde sinds uw vrijlating bij uw schoonouders en keerde nooit meer terug naar Benouk. Uw schoonbroer Q. (...) volgde na uw vrijlating met zijn wagen de auto van uw ontvoerders om te achterhalen wie u had ontvoerd. Hij wilde weten of uw ontvoerders gewone overvallers zijn of bij een militie behoren. Indien ze niet bij een militie zouden behoren, zou uw schoonfamilie via bemiddeling bij de clan van de ontvoerders kunnen proberen om het losgeld alsnog terug te vorderen. Q. (...) informeerde zich bij een buurtwinkel om te weten te komen wie de eigenaar was van het huis waar de auto van uw ontvoerders was gestopt. De winkelier vertelde hem dat M. T. (...) de eigenaar was. Q. (...) heeft zich dan onmiddellijk geïnformeerd bij vrienden van hem in de omgeving en navraag gedaan over M. T. (...). Hij kwam te weten dat deze persoon behoorde tot de militie Asa'ib Ahl al-Haq. Toen uw schoonbroer deze informatie had, besloten uw vijf schoonbroers om nog diezelfde avond langs te gaan bij het huis van M. T. (...) en daar de confrontatie aan te gaan met uw ontvoerders met de bedoeling om het geld terug te krijgen. Uw schoonbroers confronteerden hen met het feit dat ze hun zwager hadden ontvoerd en dat ze hiervoor 80.000 dollar losgeld hadden ontvangen. Uw schoonbroers dreigden om aangifte te doen tegen hen. Ze probeerden hen angst aan te jagen door te dreigen met een klacht. Uw ontvoerders ontkenden alle aantijgingen. Vervolgens zijn de problemen begonnen en werd het huis van uw schoonouders beschoten. Aangezien één van uw ontvoerders werd geïdentificeerd, vreest u voor uw leven en besloot u om Irak te verlaten op 1 juni 2015. U kwam aan in België op 22 juli 2015 en vroeg asiel aan op 23 juli 2015. U beschikt over uw origineel Irakees paspoort afgegeven op 24 augustus 2014 (geldig tot 22 augustus 2022), uw originele huwelijksakte, uw originele identiteitskaart, woonstbewijs en nationaliteitsbewijs, kopieën van identiteitsdocumenten en de eerste pagina's van de paspoorten van uw echtgenote en kinderen, verscheidene documenten in verband met uw handelsbedrijf opgericht in 2012, uw diploma, verschillende foto's in verband met uw beroep als kapper, enkele foto's van een muur van een gebouw met kogelgaten, en een kopie van een handgeschreven tekst d.d. 30 mei 2015 gericht aan de onderzoeksrechter.

#### *B. Motivering*

*Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*U verklaarde dat u Bagdad (Irak) hebt verlaten nadat u het slachtoffer werd van een ontvoering door leden van Asa'ib Ahl al-Haq.*

*Vooreerst moet er gewezen worden op meerdere flagrante tegenstrijdigheden en incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen, waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde ontvoering en de hiermee gepaarde problemen.*

*Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw schoonbroers het losgeld hadden geregeld en dat een schoonbroer van u één van de ontvoerders, met de naam M. T. (...), had herkend. M. T. (...) werd volgens uw eerste verklaringen herkend tijdens de overhandiging van het geld aan de ontvoerders. U vervolgde dat u dan vrijkwam op 26 mei 2015 en dat uw broer naar het politiebureau was geweest om een aangifte te doen over de ontvoering. Er werd immers klacht ingediend tegen M. T. (...) omdat hij werd geïdentificeerd als één van de ontvoerders. De politie is vervolgens bij hem geweest maar hij ontkende de feiten. Vervolgens zijn de problemen begonnen omdat deze persoon behoort tot een familie met banden bij militia's dewelke op hun beurt worden gesteund door de overheid. M. T. (...) wist bijgevolg dat hij werd herkend door één van uw schoonbroers. Daarop werd het huis van uw schoonouders beschoten op 28 mei 2015. M. (...) heeft ook gedreigd om u te doden als hij u zou tegenkomen. Aangezien u geen bescherming kunt inroepen tegen de militia's besloot u Irak te verlaten (CGVS, p. 14-15). Later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde u uw verklaringen volledig. U legde plotseling geheel tegenstrijdige verklaringen af over de manier hoe uw ontvoerder werd geïdentificeerd en u was volstrekt tegenstrijdig over de opeenvolging van gebeurtenissen en klacht bij de politie. Zo verklaarde u dat uw ontvoerders gemaskerd waren toen uw schoonbroer hen het losgeld overhandigde*

(CGVS, p. 16). De avond van uw vrijlating op 26 mei 2015 achtervolgde uw schoonbroer Q. (...) uw ontvoerders tot het huis waar ze halt hielden. Nog dezelfde avond van uw vrijlating kwam hij de identiteit van M. T. (...) te weten via een winkelier in de buurt van het huis van de ontvoerders en informeerde hij zich bij vrienden waardoor hij vernam dat M. T. (...) tot de militie Asa'ib Ahl al-Haq behoorde. Met de bedoeling om hun geld terug te krijgen, zijn uw schoonbroers diezelfde avond dan ook naar het huis van uw ontvoerders gegaan waar uw schoonbroers uw ontvoerders geconfronteerd hebben met het feit dat ze u hadden ontvoerd en hiervoor 80.000 dollar hadden gekregen (CGVS, p. 16). Uw schoonbroers hebben vervolgens gedreigd om klacht in te dienen tegen hen (CGVS, p. 19). Ze dachten dat uw ontvoerders misschien bang zouden worden door met een klacht te dreigen (CGVS, p. 20). Uiteindelijk hadden uw belagers geen schrik van de klacht van uw broer. U preciseerde dat er uiteindelijk één keer klacht werd ingediend naar aanleiding van de ontvoering en dat gebeurde door uw broer S. (...) op de avond van 25 mei 2015, tijdens uw ontvoering (CGVS, p. 20-21). Voorts kan nog worden benadrukt dat u in het bijzonder ook tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de neergelegde klacht. Uit het door u neergelegd document en uit uw verklaringen blijkt dat uw broer na uw ontvoering klacht heeft ingediend op 30 mei 2015. Aanvankelijk stelde u hierover dat het document een proces-verbaal is gedateerd op 30 mei 2015 waarmee u wil bewijzen dat uw broer na uw ontvoering klacht heeft neergelegd. Naast het feit dat het door u neergelegde document een kopie van een handgeschreven tekst betreft waardoor hieraan slechts een heel lage bewijskracht kan worden gehecht, kan worden vastgesteld dat u uw verklaringen over deze klacht volledig wijzigde. Waar u in eerste instantie beweerde dat uw broer S. (...) na uw ontvoering klacht indiende tegen de ontvoerder die werd geïdentificeerd (CGVS, p. 12 en p. 14), kantelde u uw verklaringen volledig door te zeggen dat uw broer samen met uw vriend nog tijdens uw ontvoering klacht ging indienen (CGVS, p. 21). U was ook tegenstrijdig wat betreft de problemen na uw ontvoering. Aanvankelijk verklaarde u dat het huis van uw schoonouders reeds werd beschoten op 28 mei 2015 (CGVS, p. 14), terwijl u later deze verklaring wijzigde door te zeggen dat u zich niet meer in Irak bevond tijdens de eerste beschietingen van de woning van uw schoonouders (CGVS, p. 21).

Dat uw verklaringen geenszins geloofwaardig zijn, wordt bovendien bevestigd door de volgende vaststellingen. Vooreerst is het op zich volstrekt ongeloofwaardig dat uw schoonbroers een militielid van Asa'ib Ahl al-Haq zouden willen proberen bang maken door te dreigen met het indienen van een klacht. Deze manier van handelen is allerminst logisch gezien u zelf verklaarde dat de milities macht hebben omwille van de steun die ze krijgen van de overheid, hetgeen ook wordt gestaafd aan de hand van de beschikbare informatie op het Commissariaatgeneraal (CGVS, p. 14-15). Dat het dreigen met een klacht aan de deur van uw ontvoerders allerminst een logische en geloofwaardige handeling is, blijkt bovendien uit het feit dat u zichzelf tegenspreekt en uw opeenvolgende verklaringen geenszins coherent zijn. Over de reden waarom uw schoonbroers zich informeerden over de identiteit van uw ontvoerder, verduidelijkte u dat uw schoonbroer niet alleen de naam van uw ontvoerder wilde weten maar dat hij zich verder informeerde over zijn achtergrond om te weten bij wie je klacht kan neerleggen tegen deze persoon. U verklaarde verder dat indien de persoon met wie je problemen kent bij Asa'ib behoort, het onmogelijk is om tegen hem ergens een beklag te gaan doen. Indien uw ontvoerders gewone overvallers zouden zijn en niet bij een militie zouden behoren, dan zouden ze met hun clan kunnen onderhandelen om het geld terug te vorderen (CGVS, p. 19). Toen vervolgens werd gevraagd wat uw schoonbroers dan hebben gedaan toen bleek dat uw ontvoerders wel degelijk tot een militie behoorden, stelde u geheel in tegenspraak dat ze wilden proberen om het geld terug te krijgen door naar het huis van de ontvoerders te gaan en daar te dreigen met het indienen van een klacht (CGVS, p. 19-20). Geconfronteerd met het feit dat Asa'ib toch niet bang is van dergelijke dreigementen, bevestigde u deze conclusie en kon u louter toevoegen dat uw schoonbroers een poging hebben gewaagd en dat die persoon M. (...) hierop toch wel iets moest zeggen als reactie (CGVS, p. 20).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in

aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor

*Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.*

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Ze bevestigen uitsluitend uw identiteit en nationaliteit, uw huwelijk, de identiteits- en nationaliteitsgegevens van uw echtgenote en kinderen, uw opleiding, uw professionele activiteiten als kapper en handelaar, hetgeen op zich niet in twijfel wordt getrokken. Zoals hierboven reeds werd geconcludeerd, kan er geen enkele bewijskracht worden gehecht aan het verslag van bij de politie d.d. 30 mei 2015. Het betreft vooreerst geen origineel document en daarnaast zijn documenten slechts bewijskrachtig indien ze kaderen in geloofwaardige en coherente verklaringen, quod non in casu. De door u neergelegde foto's tonen enkel een muur van een gebouw met kogelgaten, niks meer en niks minder, en kan dus geenszins als bewijsstuk worden beschouwd om uw verklaringen te staven.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "*het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen*". In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In een derde en laatste middel voert verzoekende partij ten slotte de schending aan van artikel 3 EVRM en de artikelen 48/4, § 2, c) en 48/5 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de verschillende flagrante tegenstrijdigheden en incoherenties die de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag ondermijnen, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen in haar verzoekschrift.

Aangaande de tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de wijze waarop één van haar ontvoerders geïdentificeerd werd, betwist verzoekende partij verklaard te hebben dat de herkenning van de ontvoerder plaatsvond bij de overhandiging van het geld en meent zij dat er desbetreffend sprake is van een vertaalfout. Verzoekende partij benadrukt dat zij *“een heel gedetailleerd relaas gegeven heeft over hoe de schoonbroer één van de ontvoerders herkende namelijk door na de overhandiging van het geld de achtervolging van de wagen in te zetten”*.

Wat betreft de tegenstrijdigheid over het moment waarop haar broer klacht indiende, herhaalt verzoekende partij dat haar broer op 25 mei 2015 een klacht indiende, enkele uren na de ontvoering, maar voordat verzoekende partij was vrijgelaten. Verzoekende partij bemerkt nog dat het proces-verbaal dateert van 30 mei 2015, doch de feiten dateren van 25 mei 2015.

Omtrent de vastgestelde incoherentie in haar verklaringen over de beschietingen op het huis van haar schoonouders, geeft verzoekende partij aan dat er op 28 mei 2015 louter bedreigingen zijn geweest, maar geen beschietingen. Daar waar in het gehoorverslag staat dat zij zou verklaard hebben dat er een beschieting plaatsvond op 28 mei 2015, meent verzoekende partij dat er sprake is van een vertaalfout.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift weliswaar aantoont dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, doch brengt zij geen afdoende argumenten aan ter weerlegging van de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties. Immers beperkt zij zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het volharden in slechts één versie van de feiten, het louter hypothetisch stellen dat haar verklaringen verkeerd vertaald werden, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het allerminst logisch acht dat de schoonbroers van verzoekende partij een militielid van Asa'ib Ahl al-Haq zouden willen proberen bang maken door te dreigen met het indienen van een klacht gezien verzoekende partij zelf verklaarde dat de milities macht hebben omwille van de steun die ze krijgen van de overheid, hetgeen ook wordt gestaafd aan de hand van de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, bemerkt verzoekende partij dat zijzelf ook had aangegeven dat dit waarschijnlijk geen kans op slagen had, maar haar schoonbroers wilden niettemin een poging wagen, hetgeen echter niets heeft opgeleverd.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar gehoor aangaf dat haar schoonbroer informeerde over de identiteit en achtergrond van haar ontvoerder om te weten bij wie ze klacht konden neerleggen tegen deze persoon. Verzoekende partij legde verder uit dat indien de

persoon met wie je problemen kent bij Asa'ib behoort, het onmogelijk is om tegen hem ergens een beklag te gaan doen, terwijl als het gewone overvallers zouden zijn die niet bij een militie zouden behoren, ze met hun clan zouden kunnen onderhandelen om het geld terug te vorderen. In het licht van deze verklaringen is het dan ook totaal onlogisch dat, wanneer blijkt dat de ontvoerder van verzoekende partij een militielid van Asa'ib Ahl al-Haq is, haar schoonbroers het geld probeerden terug te krijgen door naar het huis van de ontvoerders te gaan en daar te dreigen met het indienen van een klacht. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt vernomen te hebben dat haar broer vermoord werd op 12 december 2015 en meent dat dit nieuwe gegeven des te meer aantoonde dat haar leven in gevaar is in geval van terugkeer. Verzoekende partij brengt bij een aanvullende nota, overgemaakt bij aangetekend schrijven van 15 juli 2016, de overlijdensakte van deze broer bij (stuk 10 bij de nota) en twee documenten – door verzoekende partij “PV’s” genoemd (stuk 11 bij de nota) – *“afgeleverd bij de klacht die is neergelegd bij de politie door zijn andere broer A. A. A. (...) de dag van de moord”*.

2.2.6.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat beide door verzoekende partij genoemde pv's kleurenkopieën betreffen, wat door verzoekende partij wordt bevestigd in haar nota. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder vermeldt de overlijdensakte als doodsoorzaak *“terroristische aanslag (geweerschoten op hoofd en borst)*. Louter uit deze vermelding kan niet worden geconcludeerd dat het overlijden van de broer van verzoekende partij iets te maken heeft met het door haar voorgehouden asielrelaas. Tot slot wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan derhalve slechts bewijswaarde worden toegekend in de mate dat zij gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet aan de orde is.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog betoogt dat zij *“als Irakese welvarende burger, met de financiële middelen die een ontvoering voor losgeld met zich meebrachten, en sjiïet in Bagdad een reëel risico op vervolging”* loopt, bemerkt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden ontvoering. Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal niet redelijk kan volhouden dat een andere vestiging in Irak mogelijk is zonder enig gevaar, bemerkt de Raad dat nergens door verwerende partij het concept van intern vestigingsalternatief toegepast wordt op verzoekende partij. Door verzoekende partij werd verklaard dat zij afkomstig is uit Bagdad (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 17/12/2015, p. 3), waardoor *in casu* dan ook de veiligheidssituatie in Bagdad moet worden beoordeeld.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 11, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11, landeninformatie, deel 1) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin



burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Voormelde informatie wordt bevestigd door de meer recente "COI Focus" betreffende "IRAK – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd. Uit deze COI Focus blijkt wel nog dat sinds begin 2016 IS twee aanvallen uitgevoerd heeft waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Het voormelde beeld van de algemene situatie in Bagdad wordt weder bevestigd in de COI Focus "IRAK – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 die op 19 juli 2016 door verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt en middels de Raad op 25 juli 2016 aan verzoekende partij werd bezorgd.

Betreffende beide voormelde COI- rapporten voert verzoekende partij in haar aanvullende nota van 15 juli 2016 – verzoekende partij anticipeert hierin reeds op nieuwe geactualiseerde COI-rapporten – de schending aan van artikel 26 PR CGVS en de schending van het recht op verdediging daar tal van bronvermeldingen anoniem zijn omwille van de veiligheid en, of contactgegevens niet worden vermeld omwille van vertrouwelijkheid. Verder betoogt verzoekende partij dat de COI – wijzend op deze van maart 2016 – niet actueel zou zijn daar de informatie berust op bronnen die geconsulteerd werden "in 2013-2014, sommigen weliswaar in 2015". Dit betoog kan door de Raad echter niet worden gevolgd. Vooreerst wijst de Raad erop dat, zoals reeds eerder gesteld aangaande de COI Focus van 31 maart 2016, uit de lectuur van beide rapporten blijkt dat feitelijke situaties die zich reeds hebben voorgedaan anno 2016 in deze rapporten werden opgenomen en de aangehaalde bronvermeldingen eveneens gewag maken van het jaar 2016.

Verder dient, inzake het verwijt dat van enkele bronvermeldingen de auteur niet wordt gespecificeerd, te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen." (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met

het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” van 31 maart 2016, maar anticipatief tevens deze van 23 juni 2016 – die een algemeen rapport betreffen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en die niet wordt gebruikt om haar vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig en kan niet worden ingezien hoe haar recht op verdediging desbetreffend zou zijn geschonden. Het komt immers aan verzoekende partij toe andersluidende informatie aan te reiken waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt en de conclusie die zij hieraan verbindt niet correct zouden zijn. Het louter aanhalen van een aantal al dan niet grote aanslagen en de eraan verbonden slachtoffers is zoals verder blijkt desbetreffend onvoldoende.

Verder kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

*“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.”* (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

*In casu* stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI-rapporten informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapporten blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekende partij zelf. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde COI-rapporten werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het “Upper Tribunal” (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

De door verzoekende partij aangehaalde informatie en cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota van 15 juli 2016 naar verschillende internetartikels en

rapporten aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad die zij als bijlage bij haar verzoekschrift en de nota voegt (bijlage 3) en stelt dat hieruit verschillende recente incidenten blijken met meerdere honderden doden en nog meer gewonden – zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij heeft nagelaten alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, leidt de Raad af dat verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 17 december 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT